temma ommas ammetis rohket tööd neist sai. Agga keige üllem assi ja abbi seäl jures olli, et Jummala önnistaminne nähtawal wisil selle öige ning jummalakartlikko mehhe joudo jätkas seie järje, et sai senna pool üht illust ellamisse kohta ennesele osta, kus ilma murreta ja kalli rahhoga omma wagga perrega ellas, ommad lapsed Jummala auuks ülleskaswatas, ja omma enneſe au terwelt ennesele hoidis omma pitka ello otsani.

Sedda kuuldes, mis keik töeste selsammal wisil sündinud assi on, tullewad ehk neile, kes sedda siit on luggenud ja targaste järrele arwanud, Joannesse ilmutamisse ramato sannad mele, kus on kirjutud, kuteistkümnemas peätükkis, seitsmes salmis: „Töest, Isand Jummal, Sa keigewäggewam, Sinno kohtud on tössised iggawesest iggaweste".

II.

Ühhes Saksama linnas ellas üks sep omma abbikasaga, mollemad nored. Teine olli kerme töteggia, öiglane ja jummalakartlik mees, ja naene holas maia-piddaja. Sest tulli ka, et nende kätte tööd sai önnistud. Sowisid ennestele lapsi, kellele saaksid omma tö palka senna pool järrele jätta. Ka se iggatsewinne läks neile muist töeks. Agga pärrast löi nende päwade karw mustaks. Meest sai katsutud ühhe haigusse läbbi, mis tedda kaua aega wodi peät kinni piddas. Terwed kuud naene kandis truiste hoolt mehhe eest; ühhe targa tohtri rohhud said ühtepuhko temmale murretsetud, ilma selle haigusse otsa kätte samata. Seppa ammet sai senni ühhe moistlikko ja hoolsa maia-seltsimehhe läbbi toimetud. Naene läks sel wisil temmaga päwast päwani tuttawamaks, ja noor mees temma melest armsamaks. Nattuke awalt andsid mollemad ennast selle lotusse sisse, et neist pari-rahwaks woiks sada meistri surma järrel. Agga kui surm ikka kaueminne wibis ilma nende lotust töeks saatmata, julgesid jubba, selge sannaga isekeskis könneleda sest, et surma ootminne neile iggawaks läks. Surm ei pidband sest ühtegi luggu. Wimaks sünnitas naese patto-lust, mis temmal selle nore mehhe järrele olli, hirmsaid tapmisse möttid. Kohkus kül isegi essiotsa weel tullise hir-

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 29